

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 785: Người Tụng Nguyện Này, Hành Tại Thế Gian, Không Có Chương Ngại

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 066)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Người tụng nguyện này, hành tại thế gian, không có chương ngại. Như trăng giữa trời, ra khỏi mây mù. Chư Phật, Bồ Tát đều cùng xưng tán, tất cả Trời, Người đều nên lễ kính, tất cả chúng sanh thấy đều nên cúng dường.】

Những điều được tán thán trong “Kinh Hoa Nghiêm” so với những điều được tán thán trong bộ kinh này hoàn toàn không có gì khác biệt, điều này tôi đã báo cáo nhiều lần ở phần trước. Bản kinh giảng về nguyên lý nguyên tắc, còn những gì “Kinh Hoa Nghiêm” giảng chính là đem nguyên lý nguyên tắc này ứng dụng vào trong đời sống sinh hoạt hằng ngày của chúng ta, đó chính là “Hoa Nghiêm”. Nguyên lý nguyên tắc nằm ở bộ kinh này; nhưng sự biểu hiện ra trong đời sống hằng ngày, biểu hiện trong công việc của quý vị, trong việc đối nhân xử thế, thấy đều nằm ở “Hoa Nghiêm”.

Trong “Kinh Hoa Nghiêm” có nhắc đến “tụng nguyện này”, nguyện này chính là Mười đại nguyện vương, cùng với ý nghĩa “tam tâm viên phát, tín tâm bất nghịch” (ba tâm phát khởi viên mãn, lòng tin không thoái chuyển) trong kinh chúng ta đang học đây là cùng một ý nghĩa.

“Hành tại thế gian, không có chương ngại”. Chữ “hành” này là Bồ Tát hạnh, đem nguyên lý nguyên tắc, phương pháp này ứng dụng vào trong đời sống hằng ngày của chúng ta thì sẽ không có chương ngại. Nếu như có chương ngại, nói cách khác, tất cả của quý vị lại tái phát rồi, quý vị chưa có y giáo phụng hành. “Giáo” là gì? Giáo là dạy quý vị “nhất vô sở trụ” (một mảy may đều không vướng mắc, không trụ vào đâu cả); quý vị quả thật không có chỗ trụ, vậy quý vị có chương ngại gì chứ? Hễ quý vị gặp phải chương ngại, là trong

tâm quý vị liền có chỗ trụ; trong tâm buồn phiền khó chịu, buồn phiền khó chịu chính là do có chỗ trụ, quý vị lại rơi vào trong ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng rồi, quý vị liền không phải là Bồ Tát.

Việc ta làm là việc tốt, từ xưa đến nay vốn dĩ “việc tốt thường gặp nhiều trắc trở” (hảo sự đa ma), có gì mà phải buồn phiền khó chịu chứ! Ta làm việc tốt, việc tốt có chướng ngại; chướng ngại là do chúng sanh không có phước báo, việc này không liên quan đến tôi. Không phải là ta không sẵn lòng làm, mà là do có người chướng ngại, bởi chúng sanh không có phước báo, cho nên mới có người chướng ngại. Nếu ta muốn làm, lại phải làm rất mệt mỏi, rất cực nhọc, thì công đức mới viên mãn. Còn khi ta phát tâm làm, người ta chướng ngại, ta liền được tự tại, công đức của ta đã viên mãn rồi, chẳng cần làm thì công đức cũng đã viên mãn rồi; vậy thì càng nên hoan hỷ mới đúng, trong tâm còn buồn phiền khó chịu cái gì nữa! Hễ có buồn phiền, quý vị đã chấp tướng mất rồi.

Không có người chướng ngại quý vị, quý vị thử nghĩ xem, quý vị muốn làm, làm xong xuôi tốt đẹp rồi mới được xem là công đức viên mãn; còn khi có người chướng ngại, quý vị vừa mới phát tâm, chưa kịp làm thì công đức đã viên mãn rồi. Các vị thử nghĩ xem đằng nào có lợi hơn? Điều là do quý vị chưa thấu suốt được ý nghĩa của kinh điển, cho nên quý vị mới có chướng ngại, một khi quý vị thật sự thấu rõ rồi, thì sẽ “không có chướng ngại”.

“Nhu trắng giữa trời”, đây là một tỷ dụ. “Ra khỏi mây mù”, mây mù là sự chướng ngại, một khi thoát khỏi lớp mây mù, mặt trăng liền hiển hiện rạng rỡ trên bầu trời. “Chư Phật, Bồ Tát đều cùng xưng tán, tất cả Trời, Người đều nên lễ kính, tất cả chúng sanh thấy đều nên cúng dường”. “Kinh Hoa Nghiêm” cũng nói như vậy, so với những gì bộ kinh này giảng thật sự là không hai, không khác (vô nhị vô biệt).